

Dr. Joža Lovrenčič :

Legenda o Mariji, ptičici in sirotni deklici.

(Po narodnem mottou.)

Drobna ptička priletela
je od sinjega morjá,
trikrat Brezje obletela
in lepo prepevala:

Je Marija poslušala
drobno drobno ptičico
in je še z oltarja vstala
in pred cerkev šla za njo:

»Tisočkrat bodi češčena,
o Marija, rožni cvet,
tebe kličem zapuščena,
ko se me ne usmili svet.
O Marija Pomočnica,
z Brezij pridi mi v pomoč,
k tebi, k tebi, o Devica,
molim dan in noč! ...«

— »Čuj me, ptička v zraku gori,
drobna ptica ptičica,
in lepó mi odgovóri,
kar te zdaj bom vprašala:
Ali je ta pesem tvoja,
ali si jo slišala,
ko po zraku brez pokoja
sem in tja si letala?«

Ptička je odgovorila,
drobna ptica ptičica:
Pesmi nisem jaz zložila,
sem jo peti slišala.
Pela jo ob morja vodi
je sirotna deklica —
gor in dol po bregu hodi
in je močno žalostna.«

Še Marija je vprašala:
— »Kaj ti pravim ptičica,
ali mene bi peljala
k deklici na kraj morjá?«

Je v odgovor začebljala
drobna ptica ptičica:
»Jaz bi tebe že peljala,
pa predaleč je do tja!«

Ptičica je odletela
čez gore in čez doli,
in Marija je hitela,
da potí ne izgreši.
Hitro ptička je letela,
hitreje Marija šla
in pred ptičico dospela
je do sinjega morjá.

— »Nič ne maraj ptička mala,
čeprav daleč je do tja,
ti boš meni pot kazála,
jaz pa bom za tabo šla!«
je Marija ptički dela,
oj Marija usmiljena,
ki bi deklico otéla
rada vsega hudega.

Tam ob sinjem morju stala
je sirotna deklica
in je sprebridkó jokála
in Marijo klicala:

»Tisočkrat bodí češčena,
o Marija, rožni cvet,
tebe kličem zapušćena,
ko se me ne usmili svet.
O Marija Pomočnica,
z Brezij pridi mí v pomoč,
k tebi, k tebi, o Devica,
molim dan in noč! ...«

Je Marija poslušála
nebogljeno deklico
in jo milo je vprašála
in ji rekla je tako:

— »Čuj me, deklica ob morjí,
ti sirotna deklica,
in lepó mi odgovóri,
kar te zdaj bom vprašála:
Ali je ta pesem tvoja,
ali si jo slišala,
ko ob morji brez pokoja
sprebridkó si jokála?«

Deklica je odgovorila,
oj sirotna deklica:
»Pesmi nisem jaz zložila,
sem jo peti slišala.
Mamica mi jo je pela,
ko me je še zibala —
potlej mi jo smrt je vzela,
in zdaj sem sirotica! ...«

— »Nič ne joči, nič ne joči,
moja ljuba deklica,
meni se lepo izroči
pa v nebesa pojdeva!«
In Marija je prijela
za roko sirotico
in se vzdignila in vzela
jo s seboj v svetó nebó,
v svetó nebó, v nebeški raj —
Bog nam ga vsem skupaj daj!

